

[Finn Christensen.]

ved, at det ved denne lejlighed markeres, at der på trods af, hvad der meget ofte bliver sagt i den offentlige diskussion, er afgørende forskelle, når det drejer sig om socialpolitik.

Nu ved jeg godt, at jeg fra denne talerstol i det næste par timer vil høre en hel masse om, at det, der i virkeligheden skiller, er hensynet til landets økonomi. Den tale har vi hørt mange gange i forbindelse med sociale lovforslag. Den tale har vi hørt mange gange i denne samling. Det, det drejer sig om nu, er at indhente en mangeårig forsømmelse i forbindelse med at skabe en begyndende og næsten fuldstændig ligestilling mellem på den ene side ganske almindelige lønarbejdere og på den anden side funktionærer og tjenestemænd, og derfor er det med en god samvittighed, at jeg på flertallets vegne anbefaler til vedtagelse lovforslaget med de af socialministeren fremsatte ændringsforslag.

Simonsen: Det er ikke så få lyriske betragtninger, hr. Finn Christensen har gjort gældende her i sin tale under anden behandling. Med hensyn til den første del af lyriken, nemlig indledningen, må jeg sige, at der var mange, mange principper i denne del, som vi kan tilslutte os, og som vi synes lød rigtige og fornuftige. Men når man forsøger at komme ned på jorden igen, må man uvilkårligt sige: det er dog fantastisk, når vi gennem så mange års socialdemokratisk styre i dette land på intet tidspunkt tidligere har taget noget som helst skridt til at forbedre karenstidsbestemmelserne, at man så pludselig her på ét tidspunkt skal ændre disse fra ikke mindre end 6 karensdage og ned til 0 karensdage. Dermed er der ikke blot lyrik i disse ting, men også penge.

Hr. Finn Christensens store armbevægelser på slutningen skal jeg senere komme tilbage til, men på dette tidspunkt bare sige: det er ikke blot lyrik, det er også penge. Der skal nogle til at betale dette, som andre mennesker skal have, og skal vi overhovedet kunne opnå nogen forståelse for forslaget i befolkningen og få støtte fra de mennesker, der skal betale det, så må der også være et ansvar over for disse mennesker med hensyn til, at bestemmelserne er rimelige set ud fra betalernes synspunkt. Det er ting, som jeg synes hr. Finn Christensen og regeringen

og støttepartierne i højere grad skulle tage i betragtning.

Da socialreformkommissionen i 1969 afgav betænkning vedrørende en reform af dagpenge under sygdom, ulykke og barsel, kunne faktisk alle jo tilslutte sig synspunktet om ensartede regler uanset årsagen til indtægtstab. Man kunne videre tilslutte sig, at dagpenge ydes til hele den erhvervsaktive befolkning, og dette synspunkt er med mindre nuancer blevet fastslået fra alle partier i dette folketing ved efterhånden mange behandlinger, siden betænkningen blev afgivet i 1969.

Efter regeringsskiftet er det imidlertid, som om vejene desværre begynder at skille på disse områder, og det er naturligvis først og fremmest, fordi socialministeren ved dette forslag til en dagpengereform — ja, man kan næsten sige i den grad har forslutt sig på principperne, så realiteterne er forsvundet ud i den blå luft. Jeg tænker selv sagt her på karensdagenes afskaffelse.

Vi er, som vi også har givet udtryk for det i mindretalsudtalelsen i betænkningen, enige i hovedprincippet, som vi har været det i socialreformkommissionen, og som vi har givet udtryk for det under debatter senere i folketinget, men under ansvar over for den økonomiske situation. Anderledes kan og bør det ikke være.

Det, der er imellem os i denne vigtige reformdebat, er jo i virkeligheden først og fremmest penge. Hr. Finn Christensen lægger ligesom noget odøst i dette, at man siger fra oppositionens side: ja men vi har ikke penge lige nu, og spørger: hvornår har man så penge? En ting, der i hvert fald for mig i denne situation spiller en helt afgørende rolle, er, hvorvidt vi fører en økonomisk politik, hvorved vi er i stand til at opretholde den fulde beskæftigelse. Det er for mig det afgørende og centrale i denne sag, og det er afgørende, når man skal vurdere, hvorvidt det er rimeligt på nuværende tidspunkt så bombastisk, som tilfældet er det, fra regeringens side at afskaffe karensdagene totalt.

Hertil kommer, at det beregningsmateriale, som ligger til grund for regeringens forslag, kan vi ikke have 100 pct. tillid til er rigtigt. Selv efter den grundige udvalgsdrøftelse, vi har haft af alle disse problemer, må stå tilbage en væsentlig tvivl omkring rigtig-